

Tante Jannie van de UVV

Auteur: Evert Scheffer

Patiënte Hennie van Rooij
 Ton van Rooij
 Tante Jannie van de UVV
 Zuster Tessa
 Dokter Klootwijk
 Joost van den Bel
 Meneer Van Habsburg
 Pastoor Van Kampen
 Mevrouw Van Habsburg

TONEEL:

De zaal van een zeer armoedige kliniek.

In het begin staan er twee vaste bedden, een nachtkastje en een lampje en een bel. Verder helemaal niets. Gaandeweg het toneelstuk sleept Tante Jannie het toneel vol met "gezellige dingen" en komen er (opklap)bedden bij.

In het begin van het eerste en tweede bedrijf zijn de gordijnen naar de zaal toe dicht. De gordijnen kunnen eventueel ook open, zodat het toneel donker is en ergens anders de gordijnen worden opengeschoven. Het toneel heeft drie deuren: Deur midden die veel wordt gebruikt, deur rechts (de korte route die tante Jannie veel gebruikt en deur links die hoofdzakelijk door Joost wordt gebruikt en onder meer naar de apotheek gaat.

ROLLEN:

Hennie van Rooij: Een zeur die maar buikpijn blijft houden, maar in het tweede bedrijf de boel onderhanden neemt.

Ton Breedveld: Beetje sullige broer van Gerda die het allemaal goed bedoelt voor zijn zuster.

Tante Jannie: Beetje ouderwets uitzierende UVV-dame die nogal van wanten weet en zich met van alles en nogwat bemoeit.

Zuster Tessa: Kittige verpleegkundige die zich zelf fantastisch vindt, geen diploma's heeft en haar uiterlijk belangrijker vindt dan de patiënten. Alles is haar teveel.

Dokter Klootwijk: Beetje serieus chique arts die nogal gek is op geld

Joost van den Bel: Een dronkenlap die de fles en de dames belangrijk vindt

Meneer Habsburg: Investeerder; het draait hem alleen maar om geld.

Mevrouw Habsburg: Pinnige, zeer chique tante die van lieverlee het chique laat varen en 'normaal' wordt.

Pastoor Van Kampen: (Meneer Van Habsburg undercover). Hij gaat uitzoeken hoe het allemaal reilt en zeilt voor hij de kliniek wil kopen.

KORTE INHOUD

Het geld is op bij kliniek Groot Rozendaal. En dat merkt patiënte mevrouw Hennie van Rooij. Ze heeft de papieren voor de verkoop van haar woning meegenomen maar die raken ongewild zoek. Dokter Klootwijk heeft geen geld voor goede verpleegkundigen en heeft Zuster Tessa –die geen diploma's heeft, lui is en haar uiterlijk meer dan belangrijk vindt- aangenomen. De heer en mevrouw Habsburg die langs de kliniek rijden, vinden het een prachtig pand en willen de kliniek kopen. Tante Jannie van de UVV is ondertussen druk de kliniek toch weer gezellig te maken. Meneer Habsburg wil een marktonderzoek naar de haalbaarheid van de kliniek en gaat undercover.

Drankorgel Joost van den Bel, die verderop in de daklozenopvang thuishoort is 'vaste klant' in de kliniek . Medicijnen zijn er niet meer, maar een door zuster Tessa toevallig gevonden rood drankje blijkt wonderen te doen.

(Op het toneel is het donker en de gordijnen zijn dicht. Er staan twee bedden)

HENNIE: *(Heeft een tafelbelletje bij zich)* roept:

Zuster.Zuuusssster.Zuuuuuuuuusssssster

ZUSTER TESSA KOMT OPGEREND DOOR MIDDENDEUR :
Mevrouw Van Rooy, wat is er aan de hand. Voelt u zich niet goed?

HENNIE:
Ik moet weer.

ZUSTER TESSA:
Maar mevrouw Van Rooy, dat kan toch niet? We zijn net geweest.

HENNIE:
Ja, ik ja maar jij niet en nou moet ik toch weer.

ZUSTER TESSA:
Luister mevrouw Van Rooy, we blijven niet heen en weer lopen. Dit is de laatste keer en dan kom ik een paar uur niet meer. We hebben meer patiënten dan u alleen!

HENNIE:
Nou en als ik moet dan moet ik, anders doe ik het in bed hoor. Dan heb je nog veel meer werk. Moet ik het doen?

ZUSTER TESSA:
Nee, nee, nee, we gaan wel even. *(Samen af door deur rechts)*

(Even stilte)

(Weer terug)

HENNIE:
He he, dat is beter.

ZUSTER TESSA:
En nu niet meer bellen hoor, denk erom. Er is nu niks meer aan de hand.

HENNIE:
Ja, maar als ik nou weer buikpijn krijg? Dan bel ik weer hoor en dan moet de dokter komen.

ZUSTER TESSA:
Nou, het is goed. Nu gaan we weer slapen, het is nog erg vroeg in de morgen. Weet u wat? Eerst nog een paar tabletten, dat kan geen kwaad! *(geeft tabletten)*
Welterusten!

(ZUSTER TESSA AF)

(Het is even stil)

HENNIE:

Welterusten? Nou, het zal me wat. Wat denkt ze eigenlijk wel die snotneus? Ik lig hier toch niet voor niets in die gribus? Als ik wil bellen dan bel ik. *(Ze begint weer te bellen en te roepen)*

Zuster, zuster, zuusstter.

ZUSTER TESSA:

(Nijdig) Nu moet u even heel goed luisteren mevrouw Van Rooy: Ik wil de eerst komende uren geen last meer van u had ik gezegd. U bent net naar de WC geweest, u ligt lekker en u moet nog slapen, dus verder geen grappen meer.

HENNIE:

Nou, en ik moet toch weer. Dat kan toch komen van die buikpijn die ik eerder had? En wie weet krijg ik straks wel weer buikpijn en dan moet ik weer hoor!!

ZUSTER TESSA:

Dan gaan we eerst even wat meer licht maken. 't Is dat u hier alleen op zaal ligt anders had ik dat niet gedaan! Het is nog veel te vroeg. Ik zal de gordijnen opendoen dan kunt u zien dat het nog donker is.

Het doek gaat nu open en het licht op het toneel gaat aan. Zuster Tessa gaat daarvoor naar de gordijnen en later naar de lichtknop.

ZUSTER TESSA (WIJST DE ZAAL IN):

Ziet u wel? Helemaal donker. Nog even en u maakt hier de hele privékliniek wakker. U bent hier niet in een hotel, wat denkt u wel? En als u nu al weet dat u weer buikpijn krijgt, ga ik de dokter even roepen. Die liep net op de gang (gaat door de middendeur en roept dokter Klootwijk).

Bij de deuropening van middendeur tegen dokter Klootwijk: Mevrouw Van Rooij heeft buikpijn.

DOKTER KLOOTWIJK OP MET ZUSTER TESSA ER ACHTERAAN:

Zo mevrouwtje Van Rooy, hebben we buikpijn?

HENNIE:

Nee, ik niet maar hebt u buikpijn want u zegt "WE"?

DOKTER KLOOTWIJK:

Nee, ik heb geen buikpijn. Maar waarom roept u dan als u geen buikpijn heeft?

HENNIE:

Ik roep niet, dat deed de zuster.

ZUSTER TESSA:

Mevrouw Van Rooy denkt dat ze buikpijn gaat krijgen, dus dacht ik 'een tabletje of twee of drie.....'

DOKTER KLOOTWIJK : *(begint te flemen)*:

Zustertje, zustertje dat kan toch niet. Medicamenten zijn geen snoepjes. Mevrouw Van Rooy heeft een half uur geleden een tablet gehad, dus nu moet ze drie uur wachten.

HENNIE:

Zie je wel, een zuster van niks. Ze wil me hier in die gribus gewoon onder de medicijnen hebben. Ik heb je wel door hoor.

DOKTER KLOOTWIJK: *(vertrekt door de middendeur)*

Nou mevrouwtje het valt allemaal wel mee. Het gaat nu goed met u, dus kan ik even een andere patiënt bezoeken, want ik heb er nog meer.

ZUSTER TESSA: *(Trekt de dekens recht enz.)*

(NIJDIG) En nu niet meer zeuren, anders geef ik u nog meer tabletten hoor. Ik heb niet overal tijd voor! *(vertrekt door middendeur)*

HENNIE:

Wat denkt ze wel dat wicht, ik zal ze krijgen *(en begint weer te bellen)*

EVEN NIKS EN DAN ZUSTER TESSA NIJDIG OP *(door middendeur)*:

Ja, en wat is er nu weer aan de hand?.

HENNIE:

Ik moet weer.

ZUSTER TESSA:

Nee, u moet helemaal niks meer. U blijft in bed en belt niet meer. Ik wil verder geen last meer van u. Goed begrepen?

HENNIE:

Nou, dan poep ik toch in bed, kan mij wat schelen.

ZUSTER TESSA:

Ik zal u vertellen dat we nog één keer gaan en dan is het helemaal afgelopen, hebt u dat goed gehoord?. *(samen door deur rechts)*

(Even niks)

(Terug)

HENNIE:

Hé hé dat lucht weer op. Ik denk dat ik het nu wel even volhoud zo.

ZUSTER TESSA (*spinnig*):

Dat had ik ook gedacht. En denk erom, ik wil helemaal niks meer horen. Nog even een spuitje en dan is het helemaal klaar met u. (*Zuster Tessa maakt een spuitje*)

HENNIE:

Ho ho waar is dat goed voor?

ZUSTER TESSA:

Dit is goed voor van alles en nog wat. (*geeft spuitje*) En helemaal voor zeurende dames die verder niks te doen hebben. Welterusten.

(*Vertrekt nijdig door de middendeur*)

TON OP VIA MIDDENDEUR:

(*Roept al terwijl hij op de gang is:*)

Hennie, Hennie waar ben je?

HENNIE:

Ja, hier natuurlijk, er ligt verder toch niemand. En wat ben je laat. Ik lig al de hele nacht alleen buikpijn te hebben en zelfs mijn broer kijkt niet meer naar me om. Ik word hier schandalig behandeld in deze armoedige kliniek. Er is helemaal niks en alles is vies.

TON:

Laat? Nou nou zus, doe een beetje rustig. Ik ben gisteravond nog geweest en het is nu nog heel vroeg in de morgen. Kom ik vóór het werk op de boerderij even kijken is het weer niet goed. Ik kan toch niet de hele dag aan je bed zitten?

HENNIE:

Nou, je kunt toch tussendoor ook komen, dat mag vast wel. Ik ben hartstikke ziek hoor, dus dan maken ze heus wel een uitzondering. Ik heb buikpijn en ik heb het op de blaas en ik word hier alleen maar zieker.

TON:

Wat heb je op de blaas?

HENNIE:

Ja, hoe weet ik dat nou? Daar lig ik toch voor hier? Maar dat ik het op de blaas heb dat weet ik zeker. Dat was met buurvrouw Truus ook zo. Die had hetzelfde als ik.

TON:

Nou, dan kom ik wel een keertje vaker tussen door, kan ik ten minste zusterjes kijken....

HENNIE:

Als je dat maar laat. En nou moet ik weer dus jij moet vertrekken. Maar snel terugkomen hoor (*Ze begint weer te bellen*). En neem straks een andere nachtpon en de toilettas mee.

TANTE JANNIE OP DOOR MIDDENDEUR:

Wie heeft er hier gebeld om hulp?

HENNIE:

Ik natuurlijk, zijn er hier nog meer mensen ziek dan? Oooooo u bent de zuster niet, wat komt u doen en wie bent u?

TANTE JANNIE:

Ik ben Jannie van Bavel van de plaatselijke UVV. De Unie van Vrouwelijke Vrijwilligers weet u wel? Wij van de UVV zien het als onze taak om te zien naar mensen die ziek zijn en zich ellendig voelen. Zegt u maar Tante Jannie want zo kent iedereen me hier.

HENNIE:

Nou ik ben heel ziek en ik voel me hier erg ellendig in deze armzalige kliniek.

TON:

En ik ook, ik voel me ook ellendig, maar nu ik u zie begin ik me al beter te voelen.

HENNIE:

Jij mankeert helemaal niks. Jij hoeft toch niet altijd te hebben wat ik heb? Vooruit, naar huis en zorg dat het mais van het land komt. (*Ton af door middendeur*).

TANTE JANNIE (*kortdaad*):

Zo! En nu zullen we eerst dat bed eens opmaken en u in de douche stoppen. Dat frist heerlijk op en geeft weer een andere kijk op de wereld. Vooruit, even de benen strekken en de ochtendjas aan. En al we dat gehad hebben ga ik het hier gezellig maken.

HENNIE:

Ja, maar de zuster dan?

TANTE JANNIE:

De zuster? Die zat net bij dokter Klootwijk in zijn kantoor de nagels te lakken. Voordat ze daarmee klaar is heb ik u al onder de douche door geslingerd. Vooruit! In de benen! (*gaan beide af door deur rechts*)

MENEER EN MEVROUW HABSBURG KOMEN MET DOKTER KLOOTWIJK OP DOOR MIDDENDEUR):

MEVROUW HABSBURG (PRAAT CHIQUÉ MET AARDAPPEL IN DE KEEL):
 Zo zo dokter Klootwijk: En hoeveel patiënten behandelt u nu op jaarbasis?

DOKTER KLOOTWIJK:

Nou, dat zijn er toch al gauw tussen de dertig en de veertig.

MEVROUW HABSBURG TEGEN HAAR MAN:

Hoor je dat lieve? De dokter hier heeft een patiëntenbestand van gemiddeld 35 in zijn privékliniek. Om het geheel te stabiliseren en vooruitgang in het leven te roepen zal dat aanbod toch naar de 70 moeten. Nietwaar Diederik?

MENEER HABSBURG:

Zo is het maar net Claire. Het breakeven point is nog lang niet bereikt. Het aanbod ligt niet in verhouding tot de markt en dat betekent een crisis in Huize Groot Roozendaal als ik het waarneem. Toch? Dokter Klootwijk?

DOKTER KLOOTWIJK:

Ja, we zitten dik in het verlies momenteel. Stiekem hoop ik wel eens op een of andere epidemie, dat zou goed zijn voor mijn kliniek.

MENEER HABSBURG:

Juist ja, de balans slaat in financiële zin niet geheel de goede kant op. Maar daarom waren mijn echtgenote en ik ook hier.

DOKTER KLOOTWIJK:

O ja, heeft u een idee dan om de kliniek weer rendabel te maken?

MENEER HABSBURG:

Nou kijk dokter Klootwijk het is zo gelegen: Wij als investeerdersechtpaar weten wat geld maken en verdienen is. Wij hebben al menig project uit het slob getrokken en er een winstgevende zaak van gemaakt. Wij reden net langs dit mooi gelegen landgoed en dachten: Dit moeten we hebben om er geld van te maken. Dat het een kliniek is wisten niet he lieve, maar daar zitten we verder ook niet mee. Als u besluit ons dit spul te verkopen gaan mijn echtgenote Clair en ik er een mooi hotel van maken.

DOKTER KLOOTWIJK (*verschrikt*):

Een hotel? Een hotel zegt u? En de patiënten dan en wij dan? Dat kunt u toch niet maken?

MEVROUW HABSBURG:

Ik begrijp net uit uw verhaal dat u geld nodig heeft? Wat is er dan mooier om op het voorstel van mijn succesvolle echtgenoot in te gaan. Hij zal u niet onbemiddeld achterlaten. En de patiënten? Die kunt u toch wel ergens lozen? Neeee meneer Klootwijk: Patiënten beter maken is heel iets anders dan zaken doen. Met een

drukverbandje maak je een onrendabele kliniek niet beter hoor. Echt niet! Wat zeg jij ervan Dierderik?

MENEER HABSBURG:

Nou, wat denkt u ervan? Verkopen en opstappen dan maar?

DOKTER KLOOTWIJK:

Nou, ik kan maar moeilijk afstand doen van deze kliniek. Het is familiebezit. Maar ja, een grote zak met geld doet ook wel weer wat.

TANTE JANNIE EN HENNIE KOMEN BINNEN UIT DEUR RECHTS:

TANTJE JANNIE:

Zo, u gaat weer helder en fris de dag tegemoet. En nu zoek ik even eten voor u op en dan kom ik straks weer terug met allemaal gezellige dingen. Gaan we het hier even mooi aankleden. O, pardon mevrouw Van Rooij, u heeft een hoop bezoek.

MEVROUW HABSBURG TEGEN DE DOKTER:

En kijk nou deze mevrouw (*wijst op Hennie*), die hoort hier toch helemaal niet? Die moet naar het grote ziekenhuis in de stad. En deze mevrouw (*wijst op tante Jannie*): Speelt zij de verpleegkundige of mag ik iets meer niveau in de vorm van een specialisatie verwachten? Dit is toch geen echte kliniek? Stop er toch mee!

TANTJE JANNIE TEGEN HENNIE (*terwijl ze het echtpaar Habsburg niet kan zien en druk is met het bed van Hennie van Rooij*):

Nou, ik weet niet waar je deze kennissen hebt opgedaan mevrouw Van Rooij, maar ze hebben de aardappels niet doorgeslikt. Stik niet in die aardappel mevrouw, want dan kan dokter Klootwijk niks mee voor je doen.

HENNIE:

Maar ik ken die mensen helemaal niet. Wat moeten ze hier bij mij?

DOKTER KLOOTWIJK:

Laten we het gesprek voortzetten in mijn kantoor, zonder patiënten erbij. (*Meneer en mevrouw Habsburg en dokter Klootwijk af door middendeur*)

TANTE JANNIE:

Wat een rare lui zeg. Stop er toch mee.... En dan de patiënten zo maar laten liggen zeker. Nou, Tante Jannie blijft gewoon komen hoor, zit er maar niet over in. Ik kom straks met bloemen en planten en leuke dingen aan de muur. Gaan we het helemaal gezellig maken.

ZUSTER TESSA OP DOOR MIDDENDEUR

Wat had ik u gezegd mevrouw Jannie van Bavel. Een UVV dame doet de bloemen en ruimt wat op en meer niet. Patiënten verzorgen is ons pakkie an, daar blijft u

vanaf. Loop ons toch niet steeds voor de voeten. Ga collecteren of zo, voor het goede doel. Vooruit. Wegwezen.

TANTE JANNIE:

Ik zou maar wat rustig aan doen. Mevrouw Van Rooij moest hoognodig onder de douche. Die kan niet wachten op een verpleegster die eerst de nagels bij moeten vijlen en bij de dokter op schoot gaat zitten. Ik zal eens aan de bel trekken bij de leiding van deze kliniek om te vertellen hoe u de patiënten verwaarloost (*en gaat af door middendeur*).

ZUSTER TESSA:

U hebt natuurlijk dat lastige UVV-mens zitten opstoken. Ik denk dat u meer last van uw karakter heeft dan van uw buik, want volgens mij mankeert daar helemaal niks aan. Laat ik niet merken dat u gaat zitten klagen en kletsen want ik heb nog een hele voorraad pillen en spuiten achter de hand. (*gaat af door middendeur*)

JOOST VAN DEN BEL KOMT (DRONKEN) OP DOOR DE DEUR LINKS MET EEN FLES DRANK:

(*Praat in zichzelf*)

Wat heb ik slecht geslapen in dat portiek. Oeps, de fles is bijna leeg of niet helemaal meer vol. Nou ja, er zit nog een beetje in. Of er is veel uit. Hahahahaha wat is het leven gezellig. Veel uit de fles en veel in de buik. Ik moet eigenlijk even een nieuwe fles hebben. (*ziet Hennie liggen*) OOO kijk eens aan ik heb visite. (*stromept naar Hennie en gaat over haar heen hangen*).

Dag mevrouw de visite, ik heb geen koffie en ook geen koek, maar lust u wat uit deze fles?

HENNIE VAN ROOIJ:

Ga weg viezerik, ik roep de zuster. Ga weg uit mijn kamer. (*wil gaan bellen maar Joost pakt de bel*)

JOOST:

Ho ho liefje, ik doe je niks. Ik wil alleen Poehhhh wat wilde ik nou ook alweer? Ik ehh hahahah ik heb een beetje teveel op. Ik ehh oh ja, ik wilde even naar de wc. Moet ik allemaal zelf doen... hahahaha ik zoek wel even, want anders ben ik te laat (*gaat links af*)

Hennie belt geschrokken. Zuster Tessa komt binnen hollen met een spuit):

ZUSTER TESSA NIJDIG:

Wat had ik u gezegd? Hadden wij niet iets afgesproken over niet meer bellen en rustig blijven liggen? Ik had u gewaarschuwd. Nu moet u het zelf maar weten (*en geeft Hennie een spuit*). Zo, dat zal u leren rustig te worden. Bent u nu helemaal?

HENNIE:

Ja, maar er was hier net een dronken man in deze kamer. Hij stond hier bij mijn bed. Hij kwam daar uit die deur en hij is net weer weggegaan.

ZUSTER TESSA:

Ja, dat zou u willen misschien, maar ik trap er niet in. Weet u, behalve last van uw buik en van uw karakter krijgt u nu ook waanbeelden. Ik zal zo overleggen met de dokter, daar hebben we wel wat voor.

HENNIE:

Nee, maar het is echt zo! Het was een vieze man, een zwerverstype dat drank nodig had.

ZUSTER TESSA (*terwijl ze vertrekt door de deur rechts*):

Ja hoor, vertel dat maar aan de UVV-dame. Die trapt er vast in. Ik heb de hele tijd in het kantoor bij de gang gezeten, dan had ik die man ook moeten zien.

HENNIE:

't Is toch ongelooflijk? Wat een secreet die zuster. Ik ga er alles aan doen om haar het leven zuur te maken. Ik ga ervoor zorgen dat ze hier moet vertrekken.

TON KOMT BINNEN DOOR MIDDENDEUR:

Wat is er zuur zusje? Bevalt het eten je niet? Is het zuur? Ik heb wat chocolade bij me voor tussendoor.

HENNIE (*opgewonden*):

Nee, die zuster van net, dat secreet. Ze behandelt me als een stuk vuil. Ik vertel haar net dat er hier een vieze zwerver bij mijn bed stond die dronken was en drank wilde en dat gelooft ze niet. Ja, kijk maar niet zo raar, het is echt waar wat ik vertel. Straks komt hij weer terug en wat dan?

TON:

Nou, dan ga je heel hard roepen. Maar hoe gaat het verder, knap je al wat op? Je ziet er wel wat beter uit.

HENNIE:

Opknappen? Hier in deze gribus? Ik krijg de ene spuit na de andere en de ene pil na de andere en er komen steeds maar mensen die ik niet ken. Hoe kan ik hier nou verder opknappen?

(Dokter Klootwijk wil binnenkomen door middendeur en hoort het vervolg van het gesprek en blijft staan)

Kijk eens even of mijn koffer nog wel onder het bed ligt, want daar zitten de papieren voor de verkoop van mijn huis in. Ik heb ze per ongeluk al ondertekend dus als iemand zijn naam erop invult ben ik alles kwijt.

(Ton kijkt, koffer staat er nog)

TON:

Ja, die koffer staat er nog. Maak je toch niet druk. Moet ik die papieren mee naar huis nemen?

HENNIE:

Nee, en dan jij je naam erop zetten zeker.

TON:

Kom nou, ik ben je broer, dat zou ik toch nooit doen?

HENNIE:

Nee, die koffer met papieren blijft hier! En ga nou maar weer weg want je bent al weer veel te lang hier. *(Wijst naar de deur rechts)* Je kunt er hier ook uit. Als je de gang verder uitloopt komt je bij de hoofdingang van de kliniek terecht. *(Ton af)*

(DOKTER KLOOTWIJK OP MET EEN ROLLATOR):

Zo mevrouwtje Van Rooij, we gaan een onderzoek doen naar die lastige buikpijnen van u. En we zullen het met de rollator moeten doen, want geld voor een rolstoel is er niet meer.

HENNIE:

Een onderzoek? Ik heb net pillen en spuiten gehad en het wordt al ietsje beter dus ehhh....

DOKTER KLOOTWIJK VALT HAAR IN DE REDE:

Dat zal allemaal wel, maar een onderzoek is toch beter. Dan sluiten we dingen uit en kunnen weer andere dingen concluderen. Een onderzoek is echt het beste voor u. Dus: Uit bed en op de rollator.

HENNIE:

Nou vooruit dan maar *(Doet ochtendjas aan en pakt de koffer)*

DOKTER KLOOTWIJK: *(wijzend op de koffer)*:

Laat die maar hier staan, dat is veel te lastig. U gaat naar intern, naar de röntgen en naar de speciale onderzoeksruimte en daar kan die koffer niet mee naar toe. Stel u voor dat hij ergens blijft staan. Laat maar hier onder het bed.

HENNIE:

Neeeeee!! Die koffer gaat mee.

DOKTER KLOOTWIJK (Boos):

Mevrouw Van Rooij: Stap op die rollator en laat die koffer hier staan. En nu opschieten. We hebben niet de hele dag de tijd. Vooruit! *(Trekt Hennie op de rollator en gaat er mee door de middendeur weg)*

JOOST OP VIA LINKERDEUR:

(lacherig) Daar zijn we weer met een nieuwe fles. (*Voelt in de jaszak*): hahaha o nee, twee!! (*Voelt weer*): Oh neee wel drie!! (*Naar bed Hennie*) Wil je ook wat mevrouw de visite? Och wat dom van me, ze is er helemaal niet. Hahaha ik begin wel honger te krijgen (*Kijkt in het kastje van Hennie en vindt de chocolaatjes*): Chocolaadjes: Die hebben ze er voor mij neergezet. Wat lief, ik lust wel wat. (*Gaar op andere bed zitten en begint onfatsoenlijk te eten en drinken*). Heerlijk en nu nog even naspoelen. (*Valt achterover*) Maar dat ligt goed, daar kan geen portiek tegenop (*Trekt dekens over zijn hoofd en gaat slapen*).

(*Meneer en mevrouw Habsburg binnen door middendeur*)

MENEER HABSBURG:

Clairtje. Clairtje wat was jij rigoureuus in dat gesprek. Je zet wel vaart achter deze zaak zeg. We hebben nog geen balans gezien, nog geen inventariserend onderzoek gedaan, de eigendomsverhoudingen nog niet bekeken en jij wilt dit pand al gelijk kopen. Straks kopen we kat in de zak. Zo doen we toch nooit zaken? Eerst de boel op een rij en dan druk op de ketel zetten.

MEVROUW HABSBURG:

Maar Diederik, jij wilt toch altijd snel zaken doen? Deze tent verbouwen tot een hotel met wellnessruimte, beautysalon, fitnessruimte en massagestudio's en misschien nog wel een of andere dure afkikkliniek voor de Happy Few. Daar zijn bakken met geld in te verdienen. De halve Gooise matras hangt aan de drankfles, die kunnen wij toch met raad en daad geld uit de zak kloppen.

MENEER HABSBURG:

Nou nou Clair, overdrijf je niet een beetje? De halve Gooise matras..... Het moet allemaal wél geld opleveren als we dit landgoed in ons bezit krijgen. Ik denk meer aan een vergadercentrum met luxe hotel en minstens een vijfsterrenrestaurant. Emplooi genoeg in deze buurt.

MEVROUW HABSBURG (*Begint te filmen*):

Hé toe nou Diederik, ik mag toch ook wel eens mijn zin krijgen? Met zo'n beauty en wellnessgebeuren heb ik ten minste ook wat te doen! Dan houd jij je bezig met het hotel en ik met de rest. Zalig toch, zo'n levensinvulling?

MENEER HABSBURG:

Nee lieve, eerst de boel op een rij en dan de plannen verder ontwikkelen. Geen ondoordachte streken uithalen hoor, dat ben ik niet van je gewend.

MEVROUW HABSBURG:

Nou, en ik wil de beautysalon hier. Daar is zoveel aan mogelijkheden bij te verzinnen die veel geld opleveren, meer nog dan die vergaderlocatie die jij nu weer bedenkt.

Beauty, schoonheid, wellness, je goed voelen.... Ik bedenk het maar zo en ik begin het ook!!

MENEER HABSBURG (*Korzelig*):

We gaan hier toch geen woorden om krijgen? We zijn al twintig jaar en zeer succesvol zakelijk stel, daar gaat toch geen spaak in het wiel gestoken worden?

MEVROUW HABSBURG:

Zakelijk een goed stel ja. Je hebt altijd alleen maar oog voor panden, de mogelijkheden en geld. Altijd maar geld, geld, geld. We hebben via de haptotherapeut en later de energietherapeut en de hypnotherapeut één huwelijks crisis overleefd, maar of we dichterbij elkaar zijn gekomen? Altijd staat er geld tussen ons in. Waar is de liefde gebleven?

MENEER HABSBURG:

Maar Clairtje, wat kom je tekort? Je woont in een prachtig landhuis, je kunt kopen wat je wilt, we zijn afgelopen jaar zes keer op vakantie geweest en ik heb net weer een nieuwe sportwagen voor je besteld. Wat ben je nu toch ondankbaar. Het gaat toch goed allemaal?

MEVROUW HABSBURG (*Wordt steeds bozer, begint steeds harder te praten en op het laatst te schreeuwen*):

Het gaat goed allemaal? Weet je wat er goed gaat? Het vullen van de bankrekening. Door mijn charme trappen mensen steeds in jouw geslepen manier van zakendoen. Je hebt mij nodig om fortuin te maken. Ik loop mijn leven lang al achter jou en je portemonnee aan. Ik begin helemaal genoeg te krijgen van het leven wat jij wilt leiden. (*Stampvoeten*) Probeer zonder mij eens iets van de grond te krijgen. Kijken hoe het dan allemaal gaat. (*En gaat door de middendeur weg*).

MENEER HABSBURG ROEPT HAAR ACHTERNA:

Maar Clair, wat bezielt je allemaal? Waar ben je mee bezig???

JOOST (*Komt met zijn hoofd onder de dekens vandaan*):

Vrouwen zijn net als een fles drank: In het begin heel lekker en op het laatst krijg je er genoeg van hahahahaha.

MENEER HABSBURG:

Wat? Wie bent u? Ook zo'n zielige patiënt van deze kliniek? U hebt ons afgeluisterd!

JOOST:

Nou ik lag hier en jullie kwamen bij mij op bezoek om het maar zo te zeggen. Hahahah wacht even, even een snapschje. Wat denk je? Is ze echt boos?

MENEER HABSBURG:

Wat gaat u dat aan? Ja, ze is echt boos. Net als de vorige keer tijdens de

huwelijks crisis. Heeft me duizenden euro's gekost aan therapeuten en cadeautjes om dat weer goed te krijgen.

JOOST:

Nou, wat let u? (*Zwaait met de fles*) Zit er voor mij ook nog wat aan als ik voor jou een goed woordje doe bij je vrouw?

MENEER HABSBURG:

Zeg wat denk je wel zwerver, ik ben niet om te kopen! Hou jij je maar bezig met de fles drank, dan heb je genoeg. En geef mij ook een beetje, want ik kan wel wat gebruiken. (*Drinkt veel te veel*).

Ach wat kan het me ook schelen, ik heb toch geld genoeg. Ik koop haar gewoon uit en dan bekijkt ze het verder maar.

JOOST:

Zet je haar op straat dan?

MENEER HABSBURG: (*Pakt de fles en blijft drinken*)

Op straat? Hahaha één van mijn villa's kan ze krijgen en dan wil ik verder geen last meer van haar. Ze denkt zeker dat ik niks kan zonder haar,! Nou, dan moet je eens opletten. Ze is altijd een blok aan mijn been geweest. Weg ermee en opnieuw beginnen.

JOOST:

Ik ga nog even een flesje drank halen, ga je mee?

MENEER HABS BURG:

Nou, waarom ook niet? Toch niemand die op me wacht! (*En loopt vast de deur uit links*)

JOOST ZIET PLOTSELING DE KOFFER ONDER HET BED EN WANKELT ER NAAR TOE:

(*maakt de koffer open*): Even een grapje uithalen en de spullen van mevrouw de visite meenemen. Hahahaha allemaal papertjes, wat heb ik daar nou weer aan? Nou ja, in de jaszak ermee, kijken wat ze zegt als ze de koffer openmaakt. (*Zet de koffer weer terug en gaat links af*)

DOKTER KLOOTWIJK EN ZUSTER TESSA KOMEN DOOR MIDDENDEUR BINNEN:

ZUSTER TESSA:

En zei ze dat ze die papieren in haar koffer had?

DOKTER KLOOTWIJK:

Ja, getekend en wel. Alleen de naam van degene die het krijgt moet nog worden ingevuld en dan is alles compleet.

ZUSTER TESSA:

Dus?

DOKTER KLOOTWIJK:

Ja wat dus? Onze kans toch? Als dat huis op de naam van de kliniek komt verkopen we het en blijft de kliniek bestaan!

ZUSTER TESSA:

Ja ik ben gekke Henkie! Komt dat huis op naam van de kliniek en krijg ik niks. Een lekkere ben je, maar daar trap ik niet in.

DOKTER KLOOTWIJK:

Natuurlijk krijg je wel wat! Ik heb je destijds niet aangenomen omdat je zo'n verschrikkelijk goeie verpleegster bent, maar omdat je er zo leuk uitziet. Je hebt je diploma verpleegkundige nog niet eens. Als je meedoet mag je hier bij mij blijven werken. En dat is toch heel wat, want waar kom je anders terecht?

ZUSTER TESSA:

MMMMM ja, dat is ook weer waar. Dan zetten we dat eerst op papier voor ik hier aan mee ga doen want ik wil de hoofdzuster van deze kliniek worden.

DOKTER KLOOTWIJK:

Dat hoeft niet op papier, je kunt me vertrouwen. Nou, hup met die koffer voor dat spook van Van Rooij of die UVV-mevrouw weer hier zijn.

(Tessa pakt de koffer en maakt die open)

ZUSTER TESSA:

Ja ja, mij er een beetje inluizen met je mooie verhaaltjes. Er zit helemaal niks in die koffer aan papieren. Wat denk je nou eigenlijk wel? Knap voortaan je zaakjes zelf op en houd mij niet voor de gek.!

DOKTER KLOOTWIJK :

Nee, echt, ze vertelde het straks. Die papieren moeten in deze koffer zitten, want ze heeft niks meegenomen naar de onderzoekskamers. Het moet gewoon, dat kan niet anders!

ZUSTER TESSA: *(Gooit de koffer naar dokter Klootwijk):*

Nou, kijk zelf dan! Er zit toch geen dubbele bodem in dit ding? Zij liegt of jij liegt of iemand is ons voor geweest. *(Gerommel achter, de koffer gaat vlug onder het*

*bed):*TANTE JANNIE EN MEVROUW VAN ROOIJ KOMEN BINNEN *(Mevrouw van Rooij op de rollator)*

TANTE JANNIE:

Nou, nou nou, dat was een hele reis. Wat een schandelige toestand dat ze u maar zo hebben laten staan in de gang beneden. Dokter Klootwijk, kunt u daar niet eens

achteraan gaan? De manier waarop deze mevrouw wordt behandeld is toch meer dan schandelijk? Laten ze haar gewoon op de rollator in de gang staan. Ik ben zo druk met de patiënten dat ik er niet aan toe kom om het hier wat gezelliger te maken.

ZUSTER TESSA:

Mevrouw Van Rooij is hier niet de enige patiënt hoor, ze wacht maar even tot het haar beurt is. Ik was hartstikke druk met van alles en nog wat aan uitzoekwerk. Ik kan niet alles tegelijk.

DOKTER KLOOTWIJK:

Nee, daar heeft de zuster gelijk aan. We waren druk met nazoeken en doorzoeken. Maar bedankt voor de hulp. Kom zuster het wordt tijd voor de volgende ronde (*Af door middendeur*).

TON: (*Op de gang*)

Hennie, Hennieeeeeeee

HENNIE:

Ja, ik ben hier, dat weet je toch? Wat is er?

TON:

Nou ik wilde even op bezoek komen

TANTE JANNIE:

Mooi, u krijgt gezelschap. Dan kan ik nog wat spullen halen om het hier gezellig te maken. In het depot van de UVV staat nog zoveel, dat sleep ik allemaal hierheen. Ik ga maar even via de korte gang, dan ben ik zo bij de uitgang (**VERTREKT DOOR DEUR RECHTS**)

TON:

Nou en hoe gaat het er zo allemaal mee? Wil je al wat opknappen?

HENNIE: KLAGERIG:

Ach ik heb allemaal onderzoeken gehad en ik ben van de ene naar de andere zaal gesleept. Ik ben bekaf en heb nog niks over de onderzoeken gehoord. (**WORDT PLOTSELING ONRUSTIG**): Zeg kijk eens even waar mijn koffer staat? Ligt die nog onder het bed, want ik mocht hem niet meenemen naar de onderzoeken.

TON: KIJKT:

Ja, hier. Moet je die hebben dan?

HENNIE:

Ja, geef eens hier, even kijken of alles er nog in zit. Ik ben zo'n tijd weggeweest, je weet maar nooit. (*Rommelt in de koffer*) Weg. De papieren zijn weg. Heb jij die eruit gehaald?

TON:

Ik??? Hoe kom je daar nou bij, ik ben hier niet meer geweest! Ga je mij nou verdenken van diefstal? Je eigen broer? Hennie van Rooij, dat staat je netjes. Hoe kun je zo slecht over me denken, we zijn toch altijd goed geweest?

HENNIE:

Jij wist van die papieren en jij wist dat ze in deze koffer zaten. Ik heb het verder aan niemand verteld. Heb je een grap uitgehaald? Ik schrik ervan zeg.

TON:

Nee, ik heb die papieren niet, wat zou ik er mee moeten? Je komt toch over een paar dagen naar huis? Dan zou het toch uitkomen dat ik je huis zou hebben?

(Hennie zoekt nog een keer paniekerig in de koffer met spullen)

TANTE JANNIE KOMT BINNEN DOOR DE DEUR RECHTS *(heeft een hoop spullen bij zich en babbelt er op los, zich niet bewust van de situatie):*

Zo ik dacht, ik ga maar even naar het depot en weer snel hierheen. Ik heb wat leuke dingen meegenomen om neer te zetten en op te hangen. Wat vindt u ervan? Wacht even dan haal ik nog meer, want ik heb wat op de gang staan *(En ze draaft maar heen en weer met spullen).*

HENNIE *(Paniekerig):*

Wat moet ik nu? Als iemand die papieren heeft en zijn naam erop zet ben ik mijn huis kwijt. O, o o had ik de koffer maar meegenomen naar die onderzoeken. TEGEN TON: Wat nu? Zeg eens wat, wat ik nu moet doen? Ik had genoeg en plotseling ben ik een arme, zieke vrouw zonder enig bezit.

TON:

Even rustig blijven. We zoeken zo wel verder als de UVV-mevrouw hier weg is.

TANTE JANNIE *(Babbelt weer verder)*

Nou, mevrouw Van Rooij, wat zegt u ervan? Het wordt al gezelliger vindt u ook niet? Er is in het depot van de UVV nog veel meer. Wat denkt u? Nog wat erbij doen? De andere dames weten ervan hoor, ze waren toevallig net allemaal in het buurthuis voor de collecte... Ach de collecte! Helemaal vergeten. Waar heb ik die collectebus nou gelaten? O ja, op de gang., Ik moet nog een wijk lopen voor de UVV-collecte. Met dat geld kunnen we een reisje maken. Ja, met zieken en zielige mensen hoor, niet voor onszelf maar wij gaan wél mee. Nou, dat ga ik eerst maar doen en dan kom ik weer terug met wat spullen. Goed? *(Gaat af door de deur recht)*

(Zuster Tessa komt met mevrouw van Habsburg door middendeur binnen die een doek tegen haar bloedende hoofd heeft)

ZUSTER TESSA (*Beetje nijdig*):

Nou, gaat u maar op dit bed liggen dan komt de dokter zo bij u kijken.

HENNIE:

Kijk eens aan, de aardappel is uit de keel gevlogen en tegen uw hoofd aan gekomen denk ik.

MEVROUW VAN HABSBURG:

Ja spot u er maar mee als iemand zwaar mishandeld wordt door een onverlaat.

TON:

Door wie bent u mishandeld dan? En heeft u teruggemept? Dat zal toch wel?

MEVROUW VAN HABSBURG:

Ik weet niet wie me tegen het hoofd heeft geslagen. Ik wilde hier de kliniek binnengaan toen iemand in donkere kleding mij tegen het hoofd sloeg. Schandalig is het, wat een buurt waar deze kliniek staat. Je kunt niet eens meer alleen over straat.

(Dokter Klootwijk en zuster Tessa komen binnen door middendeur):

ZUSTER TESSA:

Kijk, daar zit ze dokter. Ze heeft een vreselijk groot gat in haar hoofd en ze is bijna al haar bloed kwijt. 't Is dat ik er een lap tegenaan gedrukt heb anders had ze helemaal geen bloed meer gehad. En nou kan ik alles weer schoonmaken op de gang.

DOKTER KLOOTWIJK:

Nou we zullen eens kijken hoe erg het allemaal is. Doe die lap maar even weg dan kan ik kijken hoe groot de schade is.

ZUSTER TESSA:

Ja, maar dan bloedt ze helemaal leeg hoor en dan kan ik het allemaal opruimen. En ik heb net een schoon uniform aan, dus zullen we even met haar naar de andere zaal rijden? Dan is daar wel personeel dat kan helpen.

DOKTER KLOOTWIJK:

Nou goed, doe maar, daar liggen ook de hechtspullen en het verband.

(Zuster Tessa haalt de rollator en gaat met mevrouw van Habsburg door middendeur af, dokter Klootwijk volgt)

TANTE JANNIE (*Komt door rechterdeur binnen met spullen voor de kamer*) :

TANTE JANNIE:

Zo daar was ik dan weer. Ik kreeg bij het collecteren nog wat spullen voor de kliniek. Dat komt mooi uit, want er kan hier nog wel wat bij om het huiskamer-gezellig te

maken. Vindt u het wat mevrouw Van Rooij? (*Naar Ton*) Bent u er ook nog? Mevrouw moet rusten, dus wordt het niet eens tijd om eh... (*En wappert met de handen*).

TON:

U heeft gelijk, ik moet weer eens opstappen. Nou zus, ik hoop dat de buikpijn wat minder wordt dan ben je snel weer thuis. Het is maar goed dat mevrouw hier zo goed op je let. Ik zou willen dat ik thuis ook zo iemand had.

HENNIE:

Schiet op Ton, als ik thuis ben let ik toch op je? Ik ben even uit de roulatie, maar straks als ik beter ben wordt het weer als vanouds.

TON:

Ja, maar zo'n goede hulp is toch erg welkom. Ik woon in de Ibisstraat 35 als je nog tijd over hebt... (*Vertrekt door middendeur*)

HENNIE:

Laat hem maar hoor, mijn broer. Hij is soms een beetje een vrouwengek. Trekt u zich er maar niets van aan. Maar nu nog eens wat: Wist u dat ik hier een koffer onder het bed had?

TANTE JANNIE:

Een koffer? Nou, wel zien staan ja. Die staat er toch nog?

HENNIE:

Ja, die staat er nog. Maar wist je ook wat erin zat?

TANTE JANNIE:

Nou, dat zal geen bom zijn geweest denk ik. De kleren en wat toiletspullen neem ik aan?

HENNIE:

Ja en nog wat, maar dat zeg ik niet en dat is nu weg.

TANTE JANNIE:

Nog wat? Wat dan? Wordt er hier gestolen?

HENNIE:

Dat weet ik niet, maar weg is het!

TANTE JANNIE:

Als u niet zegt wat er weg is kan ik ook niet helpen zoeken.

HENNIE:

Nou ja, de papieren van mijn woning zaten erin. En nu niet meer!

TANTE JANNIE:

En nu?

HENNIE:

Ja. En nu? Op een of andere manier op onderzoek uit gaan. Maar zeg tegen niemand iets, anders gaat het als een lopend vuurtje rond.

TANTE JANNIE:

Nee, mij hoor je niet. Maar ik ga nu gauw weer want de collectebussen moeten worden ingeleverd. Ik pak de zij-ingang maar weer even dat schiet sneller op (*Gaat af door rechterdeur*).

Meneer Habsburg en Jos komen dronken binnen van links en vallen op het bed neer en praten met dubbele tong

JOOST:

Ik heb nog één fles en jij?

MENEER VAN HABSBURG:

En ik nog twee. Redden we het daarmee?

JOOST:

Nee, daar redden we het niet mee. De dag is nog lang en de dorst is groot. Heeee mijn visite is weer terug (*Zwalkt naar het bed van Hennie*). Ik heb nog een fles je met lekkers. Ook wat?

HENNIE:

Ga weg vieze man, u bent dronken. Ik ga de zuster bellen hoor. Wat moet u?

JOOST:

Ik woon hier op deze kamer en u bent zomaar mijn visite geworden. Was u ook verliefd op de fles, dat u nu hier ligt? Ik heb verkering met deze groene fles en ze gaat met me trouwen. En hij heeft twee groene flessen dus hij moet twee keer trouwen. Dure geschiedenis hoor, twee flessen bijhouden.

HENNIE:

Hoe zo, u woont hier? Dit is een kliniek voor mensen die het even moeilijk hebben. Daar kun je maar zo niet wonen!

JOOST:

Maar ik heb het ook moeilijk, want de fles wil maar niet van mij afblijven en ik heb geen huis meer. Maar hier staat het raam steeds open op de gang dus dan kan ik hier slapen. Ik heb een vriend ontmoet die met twee flessen in zijn maag zit. Dus we hebben een bed tekort. Als hij nou in dat bed gaat liggen kan ik dan (*En wil bij Hennie in bed kruipen*).

HENNIE:

Neeee ga weg viezerik. Zuster, zusssssteerrrrrrr!!!

MENEER VAN HABSBURG (vertrekt door de linkerdeur):

Ik zoek zelf wel een slaappleaats vriend. Villa's en bedrijfspanden genoeg om in te overnachten (*En zwalkt af door de linkerdeur*)

TANTE JANNIE OP DOOR MIDDENDEUR:

Ik hoorde u roepen en de zuster is beneden bezig. O, ik zie het al: Joost is er weer. Joost toch, jij hoort in het daklozen huis verderop, je mag hier niet komen. Kom, dan breng ik je even een deur verder (*Gaat samen met Joost af. Joost wil door de deur links maar tante Jannie houdt hem tegen*).

TANTE JANNIE:

Ho ho Joost niet door die deur, dat is verboden. Dan ga je naar de apotheek en het mortuarium. Zo mag je niet naar buiten!

(*Dokter Klootwijk, Zuster Tessa en Mevrouw van Habsburg met verband om hoofd in rolstoel op door middendeur*) :

DOKTER KLOOTWIJK:

Nou, dat viel nog niet mee mevrouw. Gaat u maar in dit bed liggen. Dat wordt een dagje rust voordat u weer op de been bent.

ZUSTER TESSA:

Nou, daar ben ik weer goed mee. Dat brengt veel werk met zich mee en daar ben ik natuurlijk weer voor. Als u maar niet zo vervelend wordt als de mevrouw hier naast u, want dan krijgt u pillen en spuitjes hoor.

DOKTER KLOOTWIJK:

Zuster, zuster dat kan toch ook wel anders? We hebben het hier over patiënten die afhankelijk zijn van ons. En wij in financiële zin van hen!

(*Tante Jannie komt met Joost weer binnen via middendeur*):

TANTE JANNIE:

Ach dokter, Joost van den Bel uit het daklozenhuis is in elkaar gestort. Hebt u nog een bed voor hem ? Hij is helemaal niet goed!

DOKTER KLOOTWIJK:

Vooruit Tessa, haal een bed voor deze meneer, we kunnen weer geld verdienen. Pak het opklapbed maar dat achter staat.

ZUSTER TESSA (*Terwijl ze door middendeur weggat om opklapbed te halen*):

Nee, toch? Alweer een bed? Nog weer meer werk erbij. Ik kan niet veel meer hebben hoor.

JOOST VAN DEN BEL:

(Wurmt zich los van Tante Jannie en gaat naar mevrouw van Rooij die in bed ligt)

Ik hoef geen bed, ik kruip wel in bed bij deze mevrouw *(en stapt bij haar in bed)*

MEVROUW VAN ROOIJ BEGINT TE SCHREEUWEN:

Haal die vieze enge man uit mijn bed. Ik word hier aangevallen.

JOOST VAN DEN BEL *(Ziekelijk, dronken en slapjes)*:

Nou nou ik doe toch niks. We zijn allebei ziek. Kunnen we zo allebei opknappen. Ik vind het wel gezellig hoor.

TANTE JANNIE:

Meneer Joost, wat doet u nu? Dat kan niet hoor. Kom uit bed, de zuster haalt net een bed voor u.

(Even toestanden en zuster Tessa komt terug met opklapbed)

DOKTER KLOOTWIJK:

Nou, ga hier maar op liggen, we hebben geen ander bed meer in voorraad. Wat mankeert u eigenlijk?

TANTE JANNIE:

Ik bracht Joost net weer terug naar de daklozenopvang en toen zakte hij hier voor de kliniek zomaar in elkaar. Ik weet het ook niet wat er is.

(Ton komt strompelend door de deur midden binnen roepend op de gang):

Hennie, Hennie waar ben je? Ik heb zo'n buikpijn ik denk dat ik de zaal niet meer haal. Hennieeeeeee *(En dan zakt hij op het toneel tussen de bedden in elkaar)*

DOEK

TWEEDE BEDRIJF

(Het doek is nog dicht)

(Hennie, Mevrouw Habsburg, Ton liggen op bed, Joost loopt wat rond)

MEVROUW HABSBERG:
Zuster. Zuster Zuuusstter!

ZUSTER TESSA: *(Komt schreeuwend opgestormd door de middendeur):*
En wat had ik net gezegd! Jullie zouden je mond houden en rustig blijven liggen. Ik heb het erg druk en ik ben niet van plan om iedere vijf minuten op deze zaal te gaan kijken. Nog één keer en dan gaat er echt wat gebeuren *(Gaat af door de middendeur)*.

(Even stil)

TON:
Hoe laat zou het zijn?

HENNIE:
Ton, zeur nou niet zo. De gordijnen zijn nog dicht dus het zal wel nacht zijn. Sjonge jonge wat heb ik slecht geslapen zeg. Was ik maar naar het ziekenhuis in de stad gegaan. Daar had ik vast een eenpersoonskamer gekregen. Dit is niet te doen met vier man op één kamer. *(Naar Joost):* SCHREEUT: Ga weg vieze dronkenlap, ga naar je eigen bed.

TON:
Ik zal even door de gordijnen kijken of het al licht is. *(Steekt zijn hoofd tussen de gordijnen door)* Nou, een beetje schemerig is het nog.

(Joost komt ook kijken):
Schemerig? Donker is het nog! Ik zie geen mens! Tijd voor een slokje denken jullie ook niet?

MEVROUW HABSBERG:
Ik krijg al honger. Zou ik kunnen vragen of de zuster nog wat eten heeft?

TON:
Ja hoor! Zuster. Zuster. Zuuuusstterrrrrrr.

ZUSTER TESSA *(Stormt nijdig op door de middendeur):*
En nu is het helemaal afgelopen met jullie allemaal. Ik ga de dokter roepen en die zal jullie wel wat geven. Wacht maar af. *(Gaat de dokter roepen)* Dokter Klootwijk, dokter Klootwijk kom eens gauw!!

DOKTER KLOOTWIJK: *(Komt door middendeur aangerend):*

Wat is er aan de hand? Complicaties?

ZUSTER TESSA:

Heel veel complicaties! Ben ik net mijn haar en mijn nagels aan het doen omdat ik straks een afspraak heb, beginnen ze hier allemaal te zeuren. Geef ze eens wat dat ze rustig worden.

DOKTER KLOOTWIJK:

Wat wil je dan dat ik ze geef? Ik kan ze toch niet zomaar verdoven? Ik heb alleen nog wat tabletjes om wat rustiger te worden en dan is alles in de apotheek op. Doe eerst de gordijnen open en maak wat licht en haal dan die tabletten. Ze liggen in het eerste kastje aan de rechterkant van de balie.

(Zuster Tessa doet de gordijnen open, maakt licht en gaat dan links door verboden deur af)

DOKTER KLOOTWIJK:

Zo patiënten en nu moeten jullie zuster Tessa niet meer zo lastigvallen. Ze is erg druk en ze heeft nog veel te doen.

MEVROUW HABSBURG:

Nou, ik heb honger en ik zou wel een licht ontbijtje willen.

TON:

En ik wil wel koffie op de vroege morgen.

HENNIE:

En ik moet weer naar de WC.

JOOST:

Daar heb je toch zo'n fles voor? Ik heb er nog wel één.

DOKTER KLOOTWIJK:

Nou vraag dat dan allemaal maar aan de zuster. Ik hoor net de bel van de andere zaal, dus daar moet ik snel heen.

HENNIE:

Zie je wel wat een geweldig ziekenhuis het is? Er is hier niks geregeld en iedereen doet maar wat.

JOOST BUIGT ZICH OVER HENNIE:

Heb je nog hulp nodig of kun je zelf plassen?

HENNIE:

Ton, haal die vieze man bij mijn bed vandaan. Hij stinkt nu al naar de drank en de dag is net pas begonnen.

TON:

Joost, in je bed en daar blijven. Val de vrouwtjes hier niet lastig, anders word je uit de kliniek goegoid en moet je op straat beter worden.

ZUSTER TESSA: *(Komt al pratend van links op):*

Nou dokter die tabletjes zijn zeker ook op, want er lagen geen doosjes in dat kastje. Ik heb nog wel wat anders gevonden *(Laat een fles met rood spul zien)*..... O dokter Klootwijk is al weer vertrokken. Nou, die tabletjes die hij bedoelde zijn rood en dit spul ook, dus dat zal dan wel hetzelfde zijn. *(Naar Joost):* En jij krijgt als eerste, want jij hebt altijd de fles aan de mond. Vooruit, een slok!

JOOST:

Bbbrr bitter maar wel lekker, deze drank heb ik nog nooit gehad. Is er nog een fles?

ZUSTER TESSA:

Zo! En wie nog meer? Of blijven we nu allemaal rustig! Dat dacht ik al. Ik zet de fles terug *(Zet hem achter de linkerdeur)* maar ik kan hem zo weer pakken hoor! *(En maakt aanstalten om door middendeur weg te gaan)*

MEVROUW HABSBURG:

En het ontbijtje dan?

TON:

En de koffie?

ZUSTER TESSA:

Moet ik de fles weer pakken? *(En gaat af)*

HENNIE:

Nou, ik ga wel alleen naar de WC. Ik voel me al een stuk beter, maar als ik iets krijg roep ik jou wel Ton *(Gaat rechts af)*.

JOOST:

En ik ga nog even op onderzoek uit. Kijken of er nog meer flessen zijn. Op één been kan ik niet lopen hahahahah *(Gaat links af)*

MEVROUW HABSBURG:

Maar hij mag toch niet door die deur? Dat is verboden staat er!

TON:

Laat hem toch, hij doet toch geen kwaad?

DOKTER KLOOTWIJK: (*Komt door middendeur op met de rollator*):

Mevrouw Habsburg en meneer Breedveld. We gaan naar de onderzoekskamer, komen jullie mee?

MEVROUW HABSBERG:

Ja, maar het is alleen maar dat iemand me op het hoofd heeft geslagen, ik mankeer verder niks.

DOKTER KLOOTWIJK:

Dat weet je maar nooit. (*Richting Ton*) En u moet ook een onderzoek. Ik moet de verzekering ten slotte ergens mee oplichten. (*Gaan alledrie af, Mevrouw Habsburg op de rollator*)

HENNIE (*Aangekleed op van rechts*):

Nou, zo ben je met vier en zo ben je alleen! Ik heb me eerst maar eens aangekleed. Ik voel me al stukken beter dus dit wordt mijn laatste dag hier. En Ton neem ik mee naar huis, die verzorg ik zelf wel. Wat een puinhoop in deze kliniek. Nou, dat lopen valt nog niet helemaal mee, een beetje draaiërig ben ik nog wel. Zou een slokje van de rode spul daar ook voor helpen? (*Haalt de fles en neemt een slok*). Wie weet word ik er wat rustiger van! (*Gaat weer op bed liggen en zet de fles zichtbaar naast het bed*)

PASTOOR VAN KAMPEN KOMT: (*Door middendeur heeft een weiwaterkwast bij zich en begint rond te zwaaien met de natte kwast ook richting publiek*):

Gezegd zijt gij en iedereen die op deze kamer ligt.

HENNIE:

Wat krijgen we nou? De pastoor op visite? En zo vroeg al? Daar heb ik helemaal niet om gevraagd! Wat komt u doen?

PASTOOR VAN KAMPEN:

Ik bezoek ouderen, zieken en mensen in nood. Dus ik dacht, laat ik ook de kliniek eens bezoeken. Bent u in nood of bent u ziek?

HENNIE:

Nou, in nood niet, alhoewel ik hier snel vandaan moet. En ziek? Ik begin net goed op te knappen dus ik heb uw hulp niet nodig.

TANTE JANNIE (*Op door middendeur*):

Zo daar zijn we weer met wat spulletjes. Mooi, vindt u niet? O grutjes de pastoor op visite voor u. Nou dan ruim ik alvast wat bedden op want volgens mij begint iedereen beter te worden .

PASTOOR VAN KAMPEN TEGEN HENNIE :

Ik kan u geen hulp bieden, die komt van boven. Die heeft u altijd nodig. En die kom ik u brengen!

HENNIE:

Nou, ik heb toch wél hulp nodig want ik ben wat kwijt.

PASTOOR VAN KAMPEN:

Ziet u wel, het kost soms enige moeite maar de mens komt op een keer tot inzicht. Op enig moment heeft u hulp van boven nodig. En dan ben ik de aangewezen persoon om daar voor te zorgen.

TANTE JANNIE:

Hulp van boven? Dat kan niet, de kliniek heeft geen boven, het is maar één etage!!!!
Hulp van boven? Hulp van de UVV zult u bedoelen. Wij geven hulp.

PASTOOR VAN KAMPEN:

En ik ook! Mevrouw zegt dat ze hulp nodig heeft en klopt daarvoor bij mij aan. (*Naar Hennie*) Dat heeft u goed gedaan zuster. Zal ik u eerst de biecht afnemen en u dan voorzien van het oliesel?

HENNIE:

Nou, de biecht..... ik ehhe heb dat niet zo nodig.

PASTOOR VAN KAMPEN:

Natuurlijk heeft u dat nodig. Biecht uw zonden en andere gedachten maar op dan zeg ik hoeveel wees gegroetjes u moet bidden en dan zijn de zonden u vergeven.

HENNIE:

Nou, in dat geval.....

Einde Zichtversie...